

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησια δρ. 8.— Ἔτησια φρ. 10.—
Ἐξάμηνος » 4,50 Ἐξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 2,50 Τρίμηνος » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 31

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Τὸ ἀεράκι αὐτὸ χαροποίησε τὴν Κολέττα καὶ τῆς ἔκαμε ὄρεξι. Στὴ βεράντα, ὅπου ἦπιε τὸ γάλα τῆς μετὰ τὴν κυρίαν Ἀλδαραδό, εἶπε μάλιστα καὶ ἕνα τραγουδάκι.

Τὴ στιγμὴν ἐκεῖνη μῆκε ὁ μεγαλοκτηματίας μετὰ κουστοῦμι ἀπὸ χακί, μετὰ ψηλὰς μαλακὰς μπότες καὶ μετὰ μιὰ μεγάλη ρεπούμπλικα, ποῦ, μὰ τὴν ἀλήθεια, τοῦ πήγαίνε ὡραῖα, καθὼς καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐξοχικὴ φορεσιὰ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποῦ ἐφαίνετο τόσο ἀδέξιος, στενοχωρημένος μετὰ στῆς πόλεις, στὰ χρυσοττόλιστα σαλόνια τῶν μεγάρων καὶ τῶν ξενοδοχείων, σὰ νὰ τοῦ ἐπλάκωνε τὸ στήθος ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, ἐδῶ παρουσιάζετο ὁλωςδιόλου διαφορετικὸς. Γιάτ' ἦταν στὸ πλαίσιο ποῦ τοῦ ἐταίριαζε, στὸ περιβάλλον ποῦ ἀγαποῦσε. Καβαλλάρης ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες τοῦ ἡ ἀναπαυτικὰ ἐξοπλισμένους στῆς ψάθινες πολυθρόνες τῆς βεράντας τοῦ, ὅντιν' ἀπὸ ἡμέρα γόνιμη, γεμάτη κόπους, εἶχε, μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ εὐμορρίαν καὶ μεγαλοπρέπεια. Ἡ Κολέττα ἐθαύμαζε τὴν μεταμόρφωσιν αὐτῆς τοῦ θεοῦ πατέρα τῆς στὴ Μπόα Βίστα. Καὶ σήμερα, μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνει, ἔτρεξε μετὰ χαρὰ, καὶ τοῦ ἐπρότεινε τὸ ροδόκκινον προσωπάκι τῆς, ποῦ ὁ κολοσσὸς ἐκεῖνος τὸ ἄγγιξε μετὰ χεῖλιν τῆς διακριτικῆς.

— Καλημέρα, μπαμπά Βραζιλιανέ! ἐφώναξε ἡ μικρὴ... Μοῦ φαίνεται, ὅτι γυρίζετε ἐξω ἀπὸ τῆς πέντε τὸ πρωί!

— Ἀπὸ τῆς τέσσερες, παιδί μου, διώρθωσεν ὁ κτηματίας μ' ἕνα δυνατό γέλιο, ποῦ ἐμαρτυροῦσε τὸν ὑγιᾶ καὶ εὐχαριστημένον ἄνθρωπον.

Καὶ λησμονῶν τοὺς κανόνας τῆς ἀνατροπῆς, ποῦ ἀπαγορεύει τὰ πολλὰ

κομπλιμέντα εἰς τὰ παιδιά, ἐπρόσθεσε:

— Σήμερα εἶσαι ὡμορφὴν σὰ νεράιδα, Κολετίτσα μου, καὶ ἂν ἐτολμοῦσα, θὰ σὲ παρακαλοῦσα νὰ μετὰ ξαναγίγῃς. Ἀλλὰ δὲν τολμῶ, γιατί ὅσο φρεσκοζυρισμένος κι' ἂν εἶμαι, τὰ γένεια μου θὰ σὲ τσιμπήσουν.

Ἡ μικρὴ Παριζιάννα εὐδόκησε νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Βραζιλιανοῦ μπαμπᾶ τῆς καὶ ἔπειτα τοῦ εἶπε σοβαρά:

— Ὁχι, δὲν εἶμαι καθόλου ὡμορφὴν... τὰ μαλλιά μου ἔχουν ἀνάγκη νάνεμισθοῦν καὶ νὰ κυματίσουν, γιατί εἶνε ξυλισμένα σὰν ταμπουρλόξυλα.

Τὰ λογάκια αὐτὰ τῆς Κολέττας, ἐφάνηκαν τόσο παράξενα, τόσο ἀστεῖα στὸν Ἀλδαραδό, ὥστε γιὰ πολλὴν ὥραν τὰ γέλια τοῦ ἐτράνταζαν τὸ σπῆτι καὶ κατὰ τὰ πόδια τῶν μικρὰ πουλιὰ, ποῦ κελαδοῦσαν προτῆτερα μετὰ τὰ μεγάλα χρυσὰ κλουδιά τοῦς.

— Μή! μὴ γελάτε τόσο δυνατό, μπαμπά Βραζιλιανέ! ἐφώναξε ἡ Κολέττα. Μοῦ παίρνετε τ' αὐτιά καὶ τὰ καϊμένα τὰ κολίβρια κάνουν σὰν τρελλά.

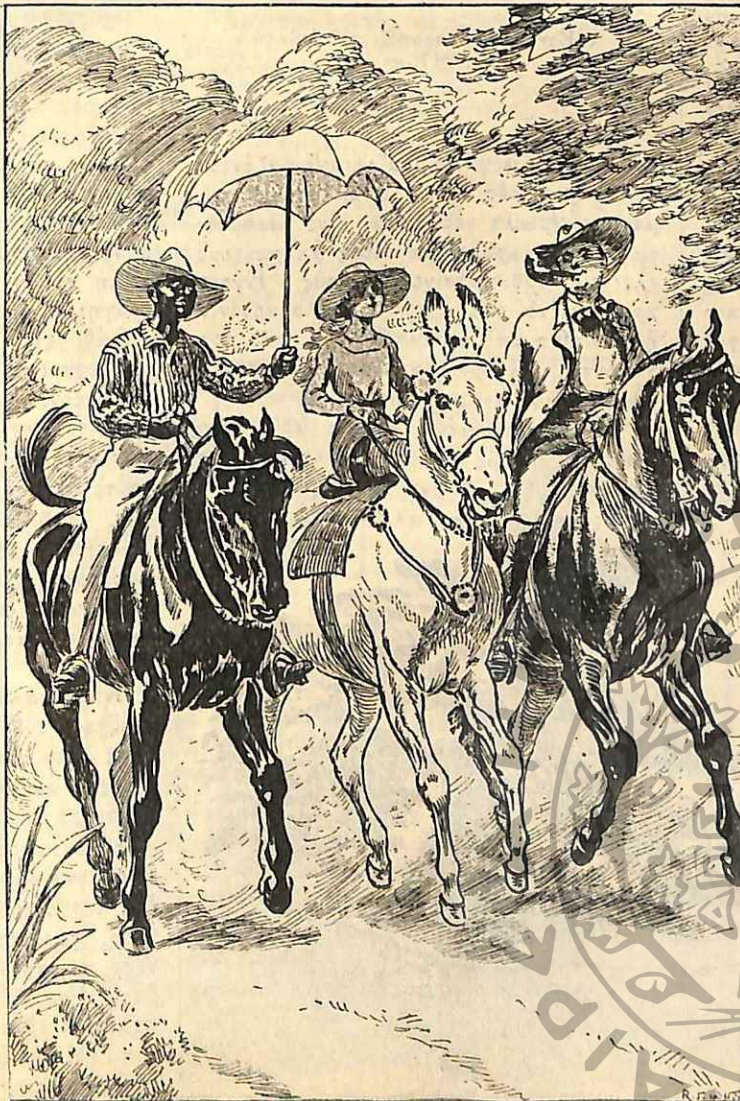
Καὶ βάνωντας τὸ χεράκι τῆς στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ Ἀλδαραδου ἐπρόσθεσε μετὰ τὸ χαριτωμένον μάγκικο ὕφος τῆς:

— Κλεῖστε το!

Ὁ Βραζιλιανὸς ἐφίλησε τότε τὸ χεράκι ποῦ τοῦ ἐπέβαλε σιωπὴ καὶ καθίζων τὴν Κολέττα στὰ γόνατά τοῦ, τὴ ρώτησε:

— Ἐρεῖς τί θὰ σοῦ ἐπρότεινα, γιὰ νὰ περάσῃς ὡραῖα τὴν ἡμέραν σου;

Μετὰ περιφρονητικὸν μορφά-

«Ὑστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας, ἡ Κολέττα ἐκάλπαξε...» (Σελ. 246 στ. α')

σμό, χωρίς κανένα ενθουσιασμό, ή μικρή αποκρίθηκε :

— Ξέρω, ξέρω... Καμιά καινούργια εκδρομή στὴς φυτείες... Οὐρί! ἄρχισα νὰ βαριέμαι τὰ σαλατικά σας!

— Ἄ, δὲν εἶν' ἐτσι! ὑπέλαβαν ὁ Βραζιλιανός, χωρίς νὰ δυσχεραστῇ ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Κολέττας. Ὁ περίπατος σήμερα θὰ σὲ διασκεδάσῃ πολὺ, μικρούλα μου, γιατί εἶνε ἑορτή.

— Μπᾶ; τίνας ἁγίου;

— Κανενός. Δὲν ἐννοῶ θρησκευτική ἑορτή. Ἀγροτικό πανηγύρι, νά. Εἶνε ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ τρύγου... Θὰ μαζευθῇ πλῆθος ἐκεῖ - πέρα. Περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι ἄνθρωποι, φαντάσου!.. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τοὺς ἰδοῦμε;.. Ἐπειτα, θὰ πᾶμε καβάλλα καὶ θὰ φᾶμε ἐκεῖ ἔξω. Πῶς σοῦ φαίνεται;

Ἡ Κολέττα εὐδόκησε νὰ ἐπιδοκίμασῃ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα.

— Ναί, ναί, εἶπε· θὰ εἶνε ὅπωςδήποτε διασκεδαστικό.

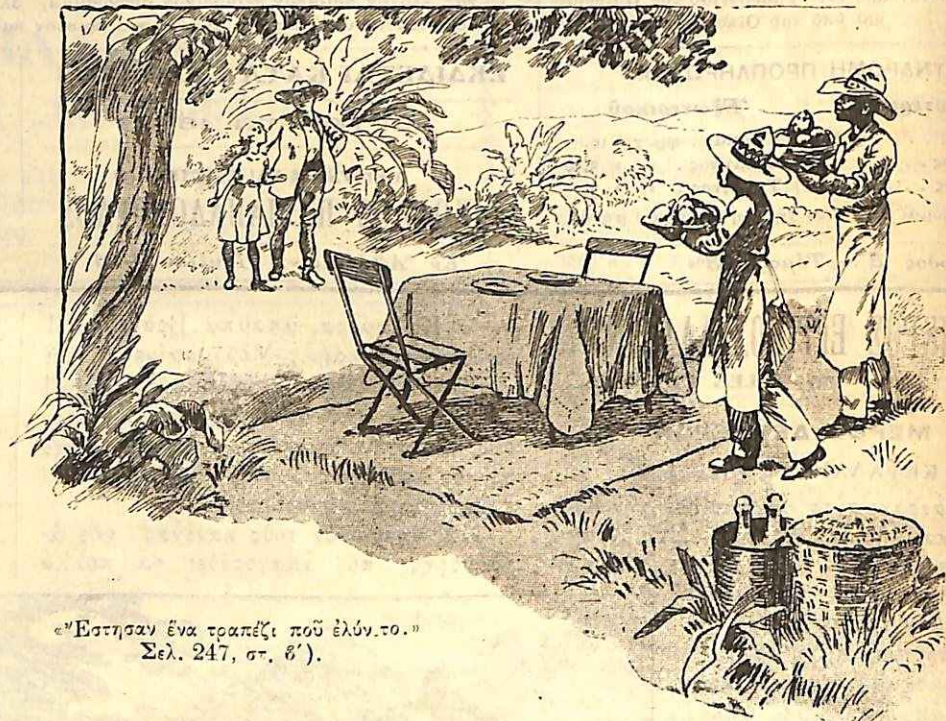
Ἡ χαρὰ τοῦ Ἀλβαράδο, ἅμα εἶδε ὅτι τὸ σχέδιό του ἄρρεσε στὴν ἀγαπημένη του θετὴ κόρη, ὑπῆρξε συγκινητική. Ἀρχίσε νὰ τρέχῃ δεξιά καὶ ἀριστερά, ἐλαφρὸς καὶ γρήγορος μ' ὅλο τοῦ τὸν ὄγκο. Δὲν ἄκουγες παρὰ τοὺς ὀξεῖς ἤχους τῆς ἀσημένιας του σφυρίκτρας, ποὺ ἀναστάτῳνε τοὺς μαύρους δούλους καὶ τοὺς ἔκανε νὰ τσακίζονται νὰ φθάσουν ἀπ' ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκοντο.

Τὸν ἔνα ἐπρόσταξε νὰ βάλῃ τὴν γυναικεία σέλλα, ἀπὸ κόκκινο βελούδο, στὴ ράχη τῆς Πακίτας, τοῦ ωραίου κάτασπρου μουλαριοῦ, ποὺ εἶχε χάριση στὴν Κολέττα· στὸν ἄλλο ἔδινε τὸν κατάλογο τῶν κρασιῶν καὶ τῶν κρύων φαγητῶν, ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρουν μαζὺ τοὺς γιὰ τὸ ἐξοχικὸ πρόγευμα.

Ἦστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ Κολέττα ἐκάλπαζε στὸ πλάι τοῦ Ἀλβαράδο, καβάλλα στὴν ἄσπρη τῆς μούλα, μέσα στὰ ἡλιοπλημμυρισμένα χωράφια.

Ἐνας ἄραρης, καβάλλα κι' αὐτός, ἐπῆγαινε δίπλα τῆς καὶ κρατοῦσε ὀλοένα μὴ ἐμπρέλῃ ἀνοικτὴ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, γιὰ νὰ μὴ πάθῃ καμμιὰ ἡλίσι ή μικρὴ Παριζιάνα.

Εἶνε ὠραῖο θέαμα ἡ συγκομιδὴ τοῦ

«Ἐστησαν ἕνα τραπέζι ποὺ ἐλύοντο.»
Σελ. 247, στ. 6'.

καφέ σὲ μιὰ μεγάλη βραζιλιανὴ φαζέντα.

Οἱ τρυγητές, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μὲ πολὺχρωμα φορέματα, εἶνε σκορπισμένοι σὰν λουλούδια στοὺς ἀπέραντους ἐκείνους βαθυπράσινους ἀγρούς. Ἐχουν κρεμασμένα στὸ λαιμὸ μεγάλα κορίνια ἢ καλάθια ἀπὸ μπαμποῦ. Κ' ἐνῶ ἐργάζονται, λέγουν τραγούδια μὲ σκοποὺς γλυκοὺς καὶ μελαγχολικοὺς.

Ἐνα χαριτωμένον κοπάδι ἀπὸ ἀράκια πέντε ὡς δώδεκα χρονῶν, τοὺς παρακολουθεῖ· κ' ἐνῶ οἱ μεγάλοι τρυγητές γεμίζουν τὰ καλάθια τους, αὐτοὶ

μαζεῦουν ἀπὸ κάτω τοὺς κόκκους τοῦ καφέ ποὺ πέφτουν κατὰ λάθος. Ἐπειτα φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα καὶ ρίχνουν αὐτοὺς τοὺς κόκκους 'ς ἕνα καλάθι.

Τὸ πρῶτο καλάθι ποὺ γεμίζεται ἐστὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ, εἶνε, νὰ ποῦμε, τὸ πρῶ-

τόλειο, τὸ πριμαρόλι. Τὸ σκεπάζουν μὲ λουλούδια, — μὲ κάτι θαυμάσιες ὀρσιντ έες, ποὺ εἰς Παρίσι θὰ ἐκόστιζε πέντε φράγκα τὸ κομμάτι, — καὶ μὲ μεγόλη πομπή (*), μὲ γραφικὴ συνοδεία τρυγητῶν, φέρουν τὸ ἀνθοστόλιστο καλάθι· εἰς τὸν Ἀλβαράδο. Ἀλλ' αὐτός, μὲ πατρικὸ νεῦμα, τοὺς δείχνει τὴν κόρη του.

Ἐτσι εἰς τὴν Κολέττα προσεφέρθη τὸ πριμαρόλι τοῦ καφέ. Ἡ μικρὴ Παριζιάνα τὸ δέχθηκε μὲ ἀξιοπρέπεια βασιλισσας, ποὺ τῆς ὀφείλεται κάθε τιμή. Ἐπειτα, καθὼς τὴν εἶχε ὀδηγήσῃ ὁ πατέρας τῆς, ἔκαμε μιὰ μεγαλοπρεπῆ χειρονομία καὶ ἀμέσως, 'ς ὅλη τὴν ἀπέραντη ἔκτασι, ἐξακολούθησε ὁ τρυγητός.

Κάθε καλάθι ποὺ γεμίζεται, παρουσιάζεται εὐθὺς στὸν ἐπιστάτη, κι' αὐτός δίνει εἰς τὸν τρυγητὴ ἕνα κομμάτι μετάλλο, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας του. Ἐπειτα ὅλα τὰ καλάθια ἀδειάζονται μετὰ εἰς τὰ κάρρα. Εἶνε κάτι παράξενα κάρρα, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα τεράστιο κορίνι ἐπάνω σὲ δυὸ τροχοὺς, γεμάτους, (δηλαδή χωρὶς ἀκτίνες), καὶ ἀπὸ ἕνα ξύλινο, ἄξεστο ζυγόν, ὅπου εἶνε ζευγμένα ἡμερα βώδια μὲ πελώρια κέρατα. Ἡ παράξενη μουσική, ἡ ποιητικῶς ἀγρία, ποὺ ἀκούει κανένας τὸ δεῖλι εἰς τὰ φαζέντες τῆς Βραζιλίας,

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 238.

προέρχεται ἀπὸ τὰρχαῖα αὐτὰ ὄργανα μὲ τὰ βώδια, ποὺ κουδάλουν τὴ συγκομιδὴ εἰς τὴν ἀποθήκη.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς μικροῦ λόφου, ἡ Κολέττα ἔδλεπε τὴν ἀπέραντη πεδιάδα, ὅπου ἐγίνετο ὁ τρύγος, κ' ἔλεγε ὅτι: «ἄξιζε τὸν κόπο».

Ὁ Ἀλβαράδο, ὅλος χαρὰ καὶ περηφάνεια, ἐξηγοῦσε εἰς τὴν θετὴν κόρη κάθε λεπτομέρεια τῆς ἐργασίας, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ μόνῃ τῆς. Καὶ τῆς ἐπαينوῦσε πολὺ τοὺς μαύρους ἐκείνους ἐργάτες, ποὺ ἦταν ἡμεροί, εὐπειθεῖς, φιλόπονοι καὶ πιστοί.

* * *

Ἐτσι ἦλθε τὸ μεσημέρι.

Θὰ ἔτρωγαν στὸ μέρος ὅπου βρέθηκαν, κάτω ἀπὸ τὴν πυκνὴ σκιά κάτι δένδρων ὑψηλῶν.

Ἐσταμάτησαν καὶ τρεῖς τέσσεροι δούλοι· ἔτρεξαν εὐθὺς νὰ βοηθήσουν τὴν Κολέττα νὰ πεζεύσῃ.

Ἡ μικρὴ Χρυσομαλλοῦσα, ὅπως τὴν ἔλεγον εἰς τὰ φαζέντα, ἐλατρεύετο ἀπ' ὅλους. Ἐπρεσε λοιπὸν νὰ ἐδλέπατε μὲ τί προθυμία τὴν κατέδρασαν ἀπὸ τὴ μούλα τῆς, ἐνῶ ἄλλοι ἄπλωναν μιὰ ψάθα, στὸ μέρος ποὺ θὰ πατοῦσαν τὰ ποδαράκια τῆς.

Σὲ λίγο ἐφθασαν δυὸ κάρρα, ὅπου οἱ ὑπηρετῶν τοῦ σπιτιοῦ εἶχαν φορτώσῃ τὰ

φαγητά. Ἐστησαν ἀμέσως ἕνα τραπέζι ποὺ ἐλύοντο, καὶ τὸ ἐσκέπασαν μ' ἕνα κάτασπρο τραπεζομάντηλο. Παρακάτω, στὸ χεῖμαρρο ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ βουνάκι, ἐβλῆσαν τῆς σαμπάνιες νὰ κρυώσουν, κ' ἕνας μάγειρος ἔστησε μιὰ κουζινίτσα μὲ πετρέλαιο, γιὰ τὰ φαγητὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ ζεσταθοῦν καὶ γιὰ τοὺς καφέδες.

Ὁ Ἀλβαράδο, βλέπετε, τὰ ἤθελε ὅλα στὴν ἐντέλεια. Ἡ Κολέττα ὅμως, γύρω στὸν κομψὸ καὶ πλούσιο ἐκεῖνο τραπέζι, ποὺ ἦταν στολισμένο ἀκόμη καὶ μὲ λουλούδια, — σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχαν τόσες χιλιάδες ὀλόγυρα, — θὰ ἤθελε νὰ ἔδλεπε τὰ γνωστὰ καὶ ἀγαπημένα τῆς πρόσωπα, τὸν ἀδελφὸ τῆς, τὴ Ρετίνα, τὴ Ρικέττα, τὴ Λουίζα καὶ προπάντων τὸν Ἐρρίκο.

Ποῦ νὰ εὐρίσκειτο αὐτὴ τὴν ὥρα, — ἐσυλλογιζέτο — ὁ μικρὸς ἡθοποιός;

Ἀλλὰ ἡ πείνα τὴν ἔκαμε νάφισῃ κατὰ μέρος τῆς λυπηρὲς σκέψεως κ' ἐκάθησε στὸ τραπέζι, ἀντίκρυ εἰς τὸν Ἀλβαράδο, ποὺ ἦταν φαιδρότατος κ' εἶχε κι' αὐτὸς μιὰ πείνα διαβολομένη.

Ἀρχίταν λοιπὸν νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν.

Γιὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὁ μεγαλοκτηματίας εἶχε προετοιμάσῃ καὶ μιὰν ἄλλη ἐκπληξί. Στὰ ἐπιδόρπια, ἐσφύριζε

κι' ἀμέσως καμμιὰ πενηνταριὰ μαῦροι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, βγήκαν πῖτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἐπροχώρησαν καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν, ὀλόγυρα στὸ τραπέζι, ἕνα μ.α.ξ.ί.ξ., ποὺ ἐτελείωσε μὲ οὔρρα, μὲ ζήτω καὶ μὲ πεταχτὰ ριλιὰ στὴν καταγοητευμένη Κολέττα.

Ἦστερα παρουσιάσθηκε ἕνας ἐπιστάτης, ἕνας ὠραίος ἴεας, γνήσιος βραζιλιανὸς τύπος, μὲ μεγάλα βελουδωτὰ μάτια, κόκκινα σαρκώδη χεῖλη καὶ ἄφθονα σγουρά μαλλιά.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ

Ἀφιερωμένον εἰς ἕνα μικρὸν Πρόσκοπον

Ἐοῦ 'σαι ἡ ἐλπίδι τοῦ ἔθνους μας, τὸ ἄγνόν, καθάριον τοῦ αἵματος· εἶσαι λουλοῦδι ὀρθάνοικτο μὲς 'ς τοῦ ἡλίου τὰ φιλιὰ· εἶσαι μιῆς γῆς τοισένοδους κι' ἀθάνατης τὸ θρόμμα· εἶσαι μιῆς νεῆς ἀνοίξεως ἡ πρώτη ἀμυγδαλιά...

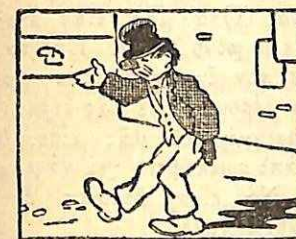
Ρίχνει σ' ἐσὲ ἡ Πατρίδα μας τὸ ὀλόθερμό της βλέμμα· γιὰ σένα ὀρθάνοικτη κρατεῖ μιὰ ἀπέραντη ἀγκαλιά, ὅταν τῆς δώσης τὸ χρυσὸ κι' ἀτίμητό της στέμμα, στεφανωμένος νικητὴς μὲ δάφνες καὶ μ' ἐλῆα.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΒΡΟΧΑΡΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ 159ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ἰδε τὴν Προκήρυξιν, εἰς τὴν σελ. 151.)

1

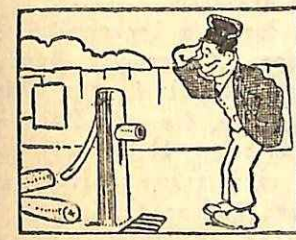
2

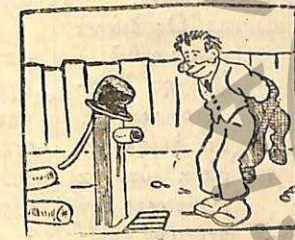
3

4

5

6

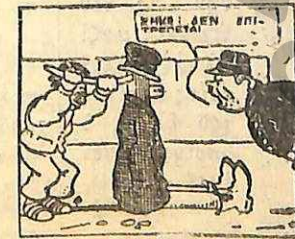
7

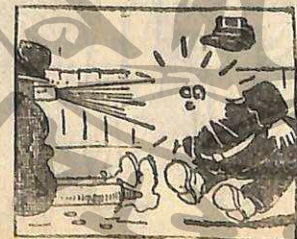
8

9

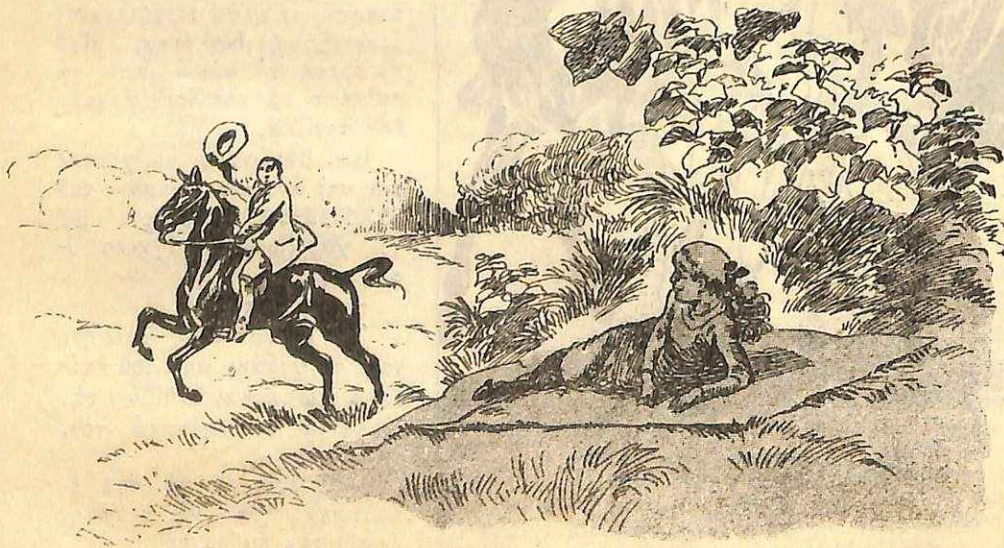
10

11

12

«Καὶ ἡ Κολέττα ἔμεινε μόνῃ κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν δένδρων.»

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

Ἐσιώπησεν ὀλίγον σκεπτικός καί, κινῶν τὸ κεφάλι του, ἐξηκολούθησεν:

— «Ένας εὐγενὴς ἄνθρωπος, παιδί μου, ἄμ' ἀκούη τὴ δυστυχία τοῦ ἄλλου, θεωρεῖ καθήκον του νὰ τὸν παρηγορήσῃ μὲ δυὸ καλὰ λόγια. Τί χάνει; Κι' ἄλλα τόσα νᾶλεγε, τὸ ἴδιον θὰ ἦταν.

— Δὲν εἶν' ἔτσι, μπαμπά! ἀντεῖπεν ὁ μικρὸς. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ὁ πλοῦσιος κύριος συνεκινήθη ἀπὸ τὴ δυστυχία μας καὶ σκέπτεται νὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ.

— Ὅχι δά! Εἶνε πολὺ μακριὰ τὴν ὥραν καὶ βέβαια ποῦ δὲν σκέπτεται πιά ἐμᾶς!

— Ποιὸς ξέρει!.. ἐπιθύρυσεν ὁ Τῶνης.

Καὶ ἀπὸ τὸ ἐλικοσιδὲς μονοπάτι, τὸ ὁποῖον κατήρχετο πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὁ μπάμπας Ρασκασᾶς καὶ ὁ υἱὸς του ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπιτάκι, τὸ ὁποῖον ὁ δὴν ἦλθις, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐξιδανίκευε μ' ἓν ὠρεῖον χρυσορόδιον ρῶς.

— Γιατί ἀργήσατε τόσο; ἐρώναξεν ἡ γυναῖκα τοῦ Ρασκασᾶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, μόλις εἶδε εἰσερχομένους τὸν ἄνδρα καὶ τὸν υἱὸν της. Ἀρχίσαι νάνη-συχῶ...

Ἀλλ' ὁ Τῶνης δὲν τὴν ἄρισε νὰ τελειώσῃ. Ρίπτων καὶ μὲ τὰ δυὸ τοῦ χέρι εἰς τὸ κρεβάτι τὰ ὄνθη ποῦ ἐκρατοῦσε, τῆς εἶπε:

— Ἰδέε, ιδέε, μαμμά, τί ὠραῖες μιμῆδες ποῦ σοῦ ἔφερα!.. Μύρσέ τες νὰ ἰδῇς πῶς εὐωδιάζουν!..

— Ἀλήθεια! ἔκαμνεν ἡ ἄρρωστη, πλησιάζουσα εἰς τὸ ὥρδον καὶ ἀδυνατισμένον πρόσωπόν της τὰ δροσερά ὄνθη.

Ἀχ, τί ὠραῖα! τὰ μυρίζω καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι καὶ-κάτω, στὸ δάσος...

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένη, μαμμά, ποῦ σοῦ τᾶφερα;

— Πολύ, Τῶνη μου, πολύ. Ἐλα δὲ νὰ σὲ ριλήσω... Εὐχαριστῶ, παιδί μου!..

«Θέλεις, μπαμπά, νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν σπιτονοικοκύρη;» (Σελ. 249, στ. α'.)

Ὁ Τῶνης ἐρρίσθη τότε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητέρας τοῦ, ἡ ὁποία τὸν ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ, ὅπως ὅταν ἦτον μικρὸς καὶ τὸν ἐνανούριζεν, ὀλοκλήρους ὥρας, ψάλλουσα σιγά, μὲ τὴν γλυκεῖαν τῆς φωνήν, κανὲν ὠρεῖον τραγουδι τῆς πατρίδος της.

Ναί, ἀλλὰ τότε ἀκόμη ἦσαν τέσσερις εὐτυχισμένοι! Ἐνῶ τῶρ...

Κ' ἔξαρχα, ὁ Τῶνης, καθὼς τὸν ἀγκάλιαζεν ἡ μητέρα του, ἠσθάνθη ἕνα θερμὸν δάκρυ νὰ πίπτῃ εἰς τὸ χέρι του.

Ἐσηκώθη τότε καὶ ἐρώναξε ζωγρά:

— Ὅχι, ὅχι, μαμμά!.. Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς! Ἀπέναντίας, ἀπόψε πρέπει νὰ...

...σας πολὺ, πολὺ χαρούμενη, νὰ γελάς καὶ νὰ τραγουδᾷς!

Καὶ πρὶν προσθάσῃ ὁ πατέρας του νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ μικρὸς διηγῆθη ὀλίγη τὴν σκηνὴν ποῦ συνέβη πρὸ ὀλίγου καὶ ἐπανέλαθεν ὅλα τὰ παράξενα λόγια ποῦ τοὺς εἶχεν εἰπῇ ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ξένος.

— Θὰ ἰδῇς, μαμμά, θὰ ἰδῇς! εἶπεν εἰς τὸ τέλος. Ἡ εὐτυχία θὰ μῆν' ἐστὶ σπῆτι μας. Αὐτὸς ὁ κύριος θὰ μᾶς τὴν φέρῃ. Τὸ αἰσθάνομαι, εἶμαι βέβαιος!

— Μακάρι, παιδί μου! ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ, ταῦτί! ἐπιθύρυσεν ἡ γυναῖκα τοῦ φαρᾶ.

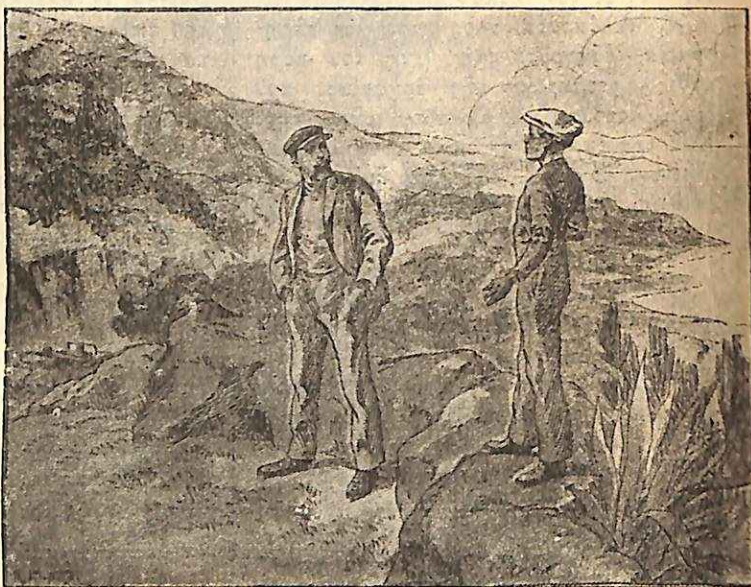
Κ' ἐμύρισε πάλιν μὲ ἡδονὴν τὰ ὠραῖα ὄνθη μὲ τοὺς χρυσοὺς σπόρους, τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα διεχύετο εἰς ὅλον τὸ σπιτάκι καὶ τὸ ἐβαλσάμωνε.

Ὡς διὰ νὰ δικαιωθῇ ὁ Τῶνης, ἐφαίνετο τῶντι, ὅτι ὀλίγη χάρα καὶ εὐτυχία εἰσέρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν οἶκόν του μαζί με τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἔδυνεν ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν θάλασσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Ἡ μυστηριώδης θαλαμηγός

Ὁ Τῶνης, τοῦ ὑποίου ἡ παιδικὴ φαντασία δὲν ἠσύχαζε ποτέ, ἐσηκώετο ἔκτοτε κάθε πρωὶ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι κατ' ἐκτακτὸν θὰ τοὺς συνέβαινεν ἐπι-

«Δὲν εἶν' ἔτσι, μπαμπά! ἀντεῖπεν ὁ μικρὸς.» (Σελ. 248, στ. α'.)

τέλους. Τί ἀκριβῶς, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μαντεύσῃ, τὸ προσηθάνετο ὅμως καλόν. Ἀλλ' ἐπέρασε μιὰ ὀλοκλήρος ἐβδομάς, χωρὶς, δυστυχῶς, νὰ παρουσιασθῇ τίποτε.

Ὁρισμένως ὁ μπάμπας-Ρασκασᾶς εἶχε δίκην.

— Βλέπεις, παιδί μου, εἶλεγεν εἰς τὸν υἱὸν του, ὅτι ἐγὼ ξέρω τὸν κόσμον καλλίτερα; Ὅσα μᾶς εἶπε ἐκεῖνος ὁ κύριος, ἦταν μόνο λόγια. Ἐπειτα, γιατί τάχα θὰ τὸν ἐννοιάζε τόσο γιὰ μᾶς; Οὔτε τὸν ξέρομε, οὔτε μᾶς ξέρει. Ἐτσι, μὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ μᾶς εἶδε, θὰ μᾶς ἐπαίρει ἀπὸ συμπάθεια γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ καλόν;.. Νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι οὔτε μᾶς ξαναθυμήθηκε.

— Ἀρχίζω καὶ ἐγὼ νὰ τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη στενάχων ὁ Τῶνης.

Καὶ ἡ δυστυχία ἐξηκολούθει, ὀλονὲν μεγαλητέρα... Ὁ πτωχὸς φαρᾶς ποῦ ἔγεινε κηπουρὸς, δὲν εὕρισκε πλέον ἀρκετὴν ἐργασίαν, διὰ νὰ διατηρῇ τὴν οἰκογένειάν του. Ἡ ἄρρωστη γυναῖκα του, ἀντὶ νὰ γίνετα καλλίτερα, ἐχειροτέρευεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἀλλ' ἡ σκληρότης τοῦ σπιτονοικοκύρη ἦτο τὸ κορύφωμα τῆς δυστυχίας.

— Τῶνη μου, δυστυχισμένο μου παιδί, εἶπε μιὰν ἡμέραν ὁ Ρασκασᾶς πᾶσι πιά, δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα!.. Τὸ θαῦμα ποῦ περιμέναμε, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ πληρώσωμε τὰ καθυστερούμενα νοίκια, δὲν ἔγεινε. Καὶ αὐριο θὰ μᾶς πετάξουν ἀπὸ τὸ σπῆτι. Τί θὰ γίνωμε, ἂν βρεθῶμε ἐντὸς δρόμο, καὶ μὲ τὴν κακομοῖρα

τὴ μητέρα σου ἄρρωστη; Φοβερό!..

— Ἀ, τί μεγάλη ἀδικία ποῦ μᾶς κάνουν! ἐρώναξε ὁ μικρὸς, ἀπελπισμένος. Δὲν μᾶς ἄξιζε νὰ εἴμαστε τόσο δυστυχεῖς! Εἶνε ἀδικο! ἀδικο!

Καί, μὴ συγχρατῶν πλέον τὴν ὀλῖψιν του, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἐπειτα, ἀποῦ ἔκλαυσε πολὺ, ἤρεμώτερος, ἀγκάλιασε τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλεις, μπαμπά, νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν σπιτονοικοκύρη, νὰ τὸν παρακαλέσω καὶ ἐγὼ νὰ μᾶς δώσῃ ἄλλη μιὰ προθεσμία; Ἄν δὲν ἀκουσε σένα, ἐμένα μπερεῖ νὰ μάκουσῃ. Ἐ, τί λές, μπαμπά; Κάνουμε καὶ τὴν τελευταία αὕτη δοκιμὴ!

— Περιττό! ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασᾶς. Θὰ χάσῃς τὸν κόπο σου. Εἶνε κακὸς, σκληρόκαρδος ἄνθρωπος, καὶ θὰ σὲ διώξῃ μὲ βρισιές. Περιττό νὰ ἐξευτελισθῇς. Ὅ,τι κάμῃ πιά ὁ Θεός.

Καὶ λέγων αὐτὸ, ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἐφίλησε τὸν υἱὸν του μὲ δάκρυα.

Ἡ συγκινητικὴ αὕτη σκηνὴ διεδραματίζετο ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι τοῦ φαρᾶ, τὴν ὥραν τοῦ δειλινοῦ, ὅταν ἡ σκοτία ποῦ ἀρχίζει νὰ περιβάλλῃ ὅλα τὰ πράγματα μὲ μυστήριον, προξενεῖ καὶ εἰς τὰς ψυχὰς μελαγχολίαν καὶ λύπην.

Ἀλλὰ βαθύτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἠσθάνοντο τὴν λύπην αὕτην ἀπόψε ὁ Ρασκασᾶς καὶ ὁ υἱὸς του... Ἐτελείωνεν ἀκόμη μιὰ ἡμέρα, χωρὶς νὰ τοὺς φέρῃ καμμίαν χαράν. Καὶ μὲ ἀνέφραστον ἀγωνίαν, ἀπὸ τὸ κατῳελί τῆς οἰκίας των, ποῦ αὐριο ἴσως δὲν θὰ ἦτο ἰδική των, ἐκύτταζαν πέρα τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κυανὰ κύματα τῆς Μεσογείου, ὅπου ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ εἰς μιὰν μεγαλοπρεπῆ ἀποθέωσιν συννέφων χρυσῶν.

Καὶ ὅμως ἦτο χειμὼν, Ἰανουάριος. Ἀλλ' εἶνε γνωστὸν ὅτι αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰανουαρίου, εἰς τὴν Κυανὴν Ἀκτὴν, εἶνε γλυκύτεραι ἀπὸ τὰς ἐαρινὰς καὶ τὰς θερινὰς ἀκόμη ἄλλων χωρῶν.

Ὁ Τῶνης καὶ ὁ πατέρας του, ἔμειναν ὀλίγας στιγμὰς ἄφωνοι, βυθισμένοι εἰς τὸ ὠρεῖον θέαμα ποῦ εἶχαν ἐμπρὸς των. Καὶ πρῶτος ἔλυσε τὴν σιωπὴν ὁ μικρὸς, βλέπων ἕνα πλοῖον, ποῦ ἐπερνοῦσε μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος καὶ ἄρinen ὀπίσω του ἐλαφρὸν σύννεφον καπνοῦ.

— Κύτταξε, μπαμπά, ἐρώναξε. Δὲν εἶνε ἡ ὥτ;

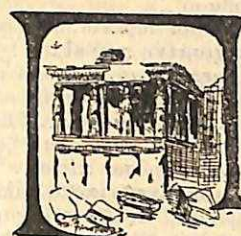
Ὁ φαρᾶς δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ κυτάξῃ δυὸ φορές, διὰ νὰ ἐννοήσῃ εἰς ποίαν κατηγορίαν ἀνήκεν ἕνα πλοῖον, ἔστω καὶ ἂν ἐπερνοῦσεν, ὅπως αὐτὸ, εἰς πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΕΙΨΥΔΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ τὸ βράδυ, περνώντας τὴν ἑδὸν Εἰριπίδου γιὰ νὰ πάω στὸ θέατρο, ὥστε ἡ ὥρα θὰ ἦταν ἐπάνω-κάτω δέκα, εἶδα ἕνα χαριτωμένο θέαμα, ποῦ δύσκολα θὰ τὸ ξεχάσω: Πέντε παιδάκια, ἀπὸ ἔντεκα ὥς ἑπτὰ χρονῶν, τὰ τρία ἀγόρια καὶ τὰ δύο κορίτσια, κουβαλοῦσαν νερό. Ἀλλὰ μὲ πολὺ περίεργο καὶ... πρακτικὸ τρόπο. Εἶχαν τέσσερα ἀγγεῖα, δύο κουβάδες καὶ δύο στάμνες. Κάθε παιδάκι, ἐκρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα τοῦ χέρι, τὸ ἕνα χέρι μιᾶς στάμνας, (ἢ τὴν μιὰ μπάντα ἐνδὸς κουβά,) καὶ μὲ τ' ἄλλο τοῦ χέρι τὸ ἄλλο χέρι μιᾶς ἄλλης. Μόνο τὰ δυὸ ἀκριανὰ, ποῦ ἦταν τὰ μικρότερα, εἶχαν ἀπὸ ἕνα χέρι ἐλεύθερο. Ἐτσι, ἀγγεῖα καὶ παιδιὰ, ἐσχημάτιζαν μιὰν ἀλυσίδα—ἕνα παιδί, μιὰ στάμνα, ἄλλο παιδί, ἕνας κουβάς, καὶ πᾶσι λέοντες, —μιὰν ἀλυσίδα ἀπλωμένη ἔς ὅλο τὸ πλάτος τοῦ δρόμου, ποῦ ἔτρεχε γρήγορα-γρήγορα, μὲ γέλια καὶ μὲ φωνές, καὶ κάθε τόσο σταματοῦσε καὶ λύνονταν, γιὰ νὰ ἐκποσταίνουν οἱ ζωντανοὶ της κρῖκοι. Μὰ ἦταν τόσο χαριτωμένο τὸ θέαμα, καθαυτὸ γιὰ ζωγραφιά, ποῦ λυπήθηκα ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ δρόμος ἦταν σχεδὸν ἔρημος καὶ πολὺ λίγοι ἄνθρωποι μπόρεσαν νὰ τὸ ἀπολαύσουν. Ἀλλὰς τε ἡ ἄλλη ὥρα, νωρίτερα, ὅταν ὁ δρόμος μας ἔχη κόσμον, ἀμάξια, κάρρα, τὸ παράξενο αὐτὸ νεροκουβάλημα δὲν θάταν καὶ τόσο εὐκόλο. Τὰ παιδάκια ἐπωρροῦντο ἰσα-ἰσα ἀπὸ τὴν ἐρημίαν γιὰ νὰ πλῶσουν τὴν ἀλυσίδα τους καὶ νὰ τὴν προχωρῶν ἀνερόχλητα καὶ ἀδιάσπαστα.

Μιὰ στιγμὴ ποῦ εἶχαν σταματήσῃ, τὰ ἐπλησίασα καὶ τὰ ρώτησα.

— Ἀδελφά εἰστε;

— Μάλιστα! μοῦ ἀποκρίθηκε τὸ μεγαλύτερο κοριτσάκι.

— Καὶ εἰσθε καὶ ἄλλα, ἢ μόνο σεῖς τὰ πέντε;

— Ὅχι, εἴμαστε ἑπτὰ. Μὰ τὰ δύο μικρότερα ἔμειναν ἐντὸς σπῆτι μὲ τὴν μητέρα.

— Καὶ δὲν ἐκλαίγαν νάρθουν μαζί σας;

— Ὅχι. Ἡ Παναγούλα μας εἶνε μωρὸ, καὶ ὁ Κούλης μας δὲν κλαίει γιὰτὶ κοιμάται.

— Ἐ, σὰν κοιμάται κανεῖς, δὲν γρυεῖ οὔτε ψωμί... Καὶ ποῦ γεμίσσατε τὴς στάμνες σας;

— Ἐκεῖ ποῦ γεμίσσαμε καὶ τοὺς κουβάδες.

— Διηλαδῇ;

— Νὰ ἐκεῖ-πέρα, ποῦ ποτίζουν τὰ-λογα.

— Μὰ πίνεται αὐτὸ τὸ νερό; Δὲν εἶνε γλυφῶ;

— Σάματις ἔχουμε καὶ ἄλλο; Ἡ βρούσι τοῦ σπιτιοῦ δὲν τρέχει πιά...

— Θὰ κάνετε καὶ ἄλλο δρόμο ἀπόψε;

— Ἄλλον ἔνα.

— Τρέξετε λοιπὸν, γιὰτ' εἶνε ἀργά.

— Μάριε! ἐρώναξε τότε τὸ κοριτσάκι.

Κοιμήσου! Εἶνε ἀργά!

Ἀλλὰ ὁ Μάριος, τὸ μικρότερο ἀγοράκι, ἦταν ἀκίμη κουρασμένος καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πιάσῃ στάμνα.

— Σταθῆτε ντέ! εἶλεγε δὲν μᾶς κυνηγᾷ.

Τάξισα λοιπὸν νὰ ξεκουρασθῶν ἀκόμη, ἀλλ' ἄρα ἔκαμα λίγα βήματα, ἐστρεψα καὶ εἶδα τὴν ἀλυσίδα, σχηματισμένη πόλι, νὰ τρέχῃ μὲ γέλια καὶ μὲ φωνές...

Ἦταν μιὰ εἰκόνα τῆς ληψυδρίας ποῦ μαστίζει τὴν πόλιν μας αὐτὸ τὸ καλοκαίρι. Ἡ βρούσα τῶν σπιτιῶν δὲν τρέχουν πολὺ συχνὰ καὶ οἱ διψασμένοι ἄνθρωποι κουβαλοῦν νερό ἀπ' ὅπου βρίσκουν. Ἐτσι καὶ ἡ φτωχὴ ἐκείνη μητέρα εἶχε στείλῃ τὴ νύχτα τὰ παιδιὰ της νὰ πάρουν νερό ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ποτίζουν τὰλογα...

Κοιτᾷ πρωτεύουσα νὰ μὴν ἔχῃ ἄφθονο νερό. Τί ἔλλειψι! Ἀλλὰ ἡσυχάστε. Δὲν θὰ τὴν διορθώσετε τώρα σεῖς. Ὁ σκοπὸς μου ἦταν ἀπλῶς νὰ σᾶς δείξω μιὰ ὠραία παιδικὴ εἰκόνα.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸν Κεφ. IB'.]

α') Παίρνειν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

PI	E	EP	SI
PA	BPE	POY	OI
AI	PH	NH	STH

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ σὺλλαβα αὐταὶ ὥστε νὰ σχηματισθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων πόλεων τῆς Γαλλίας.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ θαλασσοπόλου τοῦ Στόλου

Mon premier est une note de musique;

Mon second est le contraire du jour;

Quant sonne mon entier, vous dormez;

Ῥῶσεις τοῦ 29ου φύλλου

α.) Ἐπαμεινώνδας, Θρασύβουλος, Ἀγχιλαός, Κίμων.—β.) ΜΑΪΤΟΣ (Μάρτιος, Αὐγούστος, Ἰούνιος, Ὀκτώβριος, Σεπτέμβριος).—γ.) Selon la bourse, la bouche.

"Ενδοξον Κνανόλεον και 'Ωραία Γαλάτειαν (ἐλαβας, εὐχαριστῶ) Προῶτον Σοσιαλιστήν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπλῶμα· διατὶ νὰ μὴν υπογράφῃς φίλος μου;) Δεισιδία (ἔχει καλῶς;) Ξεντευμένην Κορφατοπούλιν (ἔστειλα;) Μυρομένην (ἐπιστολὴν σου με Μ. Ἀγγελίαν δὲν ἔλαβας;) Βουλγαροφάγον "Ελληνα (γογγύζει ὡς ἰάθος, διότι ἔπρεπε νὰ σημειώσῃς; καὶ τίς δύο λέξεις;) Ζήτω ἡ Διάπλασις (ἔχει καλῶς;) Πατριῶν Βιομήχανον (περιμένω) Παλλικάρη τῆς Φακῆς (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ ἀπὸ τὰ μπάζα;) Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν (δὲν σοὺ τὸ εἶπα; Φιλελευθέρω;) Τριανταφυλλάκι (ἔστειλα;) Νύμφην τοῦ Αἰγαίου (ὅλα ἐλήφθησαν μὴν ἀνησυχεῖς;) Ποιήτριαν Σαπφῶν (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη;) Μικρὸν Σουλιοτόπουλο (ναί, με μαζὶ μελάνη;) Μικρὸν Εὐζώνον (ναί, νὰ μοῦ γράφῃς;) Αὐτοκράτειραν τοῦ Βουλαντίου (ὅς εὐρουν τὴν λέξιν, ἀφοῦ με αὐτὰ τὰ στοιχεῖα δὲν σχηματίζεται ἄλλη· ὥστε τὸ λάθος εἶναι περιττόν νὰ διορθωθῇ· πόλις, πρωτεύουσα, τὸ ἴδιον κάνει ἐδῶ;) Τίτορον (ποῦ ἀπορεῖ διατὶ ἡ "Ἡρωϊκὴ Σάμος ἔδωκε τὸ ψευδώνυμόν του στὸ γιγάκι τῆς, ἐνῶ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν με τὸ ψι-ψι;) "Ελληνα "Ορειοπόλον (νὰ μοῦ ξαναγράψῃς τίς προτάσεις; σου, στέλλω καὶ καὶ λεπτὰ 55.) "Ελληνα Νικητὴν (ὁ ἀριθμὸς σου εἶναι 1392;) Χουσανγὴν (δὲν εἶναι λάθος· τὸ ἔλαβες ἐγώ;) Γερμανόπαιδα (καὶ σὺ καὶ οἱ φίλοι σου εἰμπορεῖτε· ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθῇτε με τὰς ὁρὸς;) Εὐάγ. Δ. Παντ. (ἔλαβας καὶ ἔστειλα ἐπὶ συστάσει τὴν 24 Μαΐου;) Σκλαβωμένον Μικροσιάτην (ἐλαβας, εὐχαριστῶ;) "Ἡρωϊκὴν Ὑδραν (ἔστειλα;) Χάριν (εἰς τὸ προσεχές;) Πατρίδα τῶν "Ἡρώων (ἐπίσης;) Πόθον τῆς Πατρίδος (ἐλαβας, εὐχαριστῶ;) Κυπριακὸν Ἀστέρω, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβας μετὰ τὴν 27ην 'Ιουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων

Ἀπριλίου—'Ιουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Αὐγούστου.

392. Δεξιόγραφος

*Αφρημένον ἀριθμητικόν

Με τρώγιμον κοινόν καὶ μετοχὴν ἡνώθη.

Καὶ πόλις στὴ Μακεδονία εὐθὺς

—Ποῦ μὰ; τὴν πῆραν τὰ συνά! ἐφανερώθη.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους

393. Στοιχειόγραφος

Τὸ κεφάλι ἂν τοῦ ἀλλάζετε

Με τὸν τράχηλο, κακοί,

Τὸν ἀρχαῖο νομοθέτη

Ρίχνετε στὴ φυλακῇ.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρος

394. Μεταγραμματισμός

*Εμὲ τρώγεις καθ' ἐκάστην.

*Αἱ μοῦ ἀλλάζεις; ἐν γράμμα,

Μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος

Σχηματίζεις; ἐν τῷ ἄμα.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

395. Αἵνιγμα

Τὸ ἀρσενικόν, ἀξίωμα

*Εκ τῶν Ρωμικῶν

Τὸ θηλυκόν, λουτρόπολις

*Εκ τῶν Ἑλληνικῶν.

*Εστάλη ἀπὸ Μίαν Τρελοῦλαν

396. Δίzyvon

Ν'ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστε-

ρίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως,

ὥστε ν' ἀναγινώσκονται: ὀρι-

ζοντίως ἄνω, πρωτεύουσα ἀσια-

τική· κάτω, χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Καθέτως δέ, κατὰ σειρὰν ἐξ

ἀριστερῶν: χώρα τῆς Μικρᾶς

*Ασίας, ἄνθρωπος ἡλικιωμένος, ἀπαραιτήτων εἰς

τὸν στρατιώτην, ἀρχαῖος ἥρως.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα

397. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 6 = Ἐκ τῶν 30 Τυράνων.

2 1 8 8 5 6 = Ζῶν τῶν βορείων ἠωρῶν.

3 2 4 5 6 = Κοινὴ τροφή

4 1 2 3 6 = Ἐπτακτον φαίνόμενον

5 8 5 6 = Ζῶν

6 5 6 = Ἀντωνομία.

7 3 8 3 4 5 6 = Τέλος κοινόν.

8 1 6 6 5 6 = Κέντυρος.

9 4 4 3 = Ἀπα'σιον διὰ τὸν στρατὸν

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρου Λεωνίδα.

398—399. Δογοπαίγνια.

1.—Πῶς ὀνομάζεται ἡ πόλις τῆς Μικρᾶς;

*Ασίας ποῦ ἔχομεν εἰς τοὺς πόδας μας;

2.—Ποῖς θεοὶ εἶναι ἄλλοι ἀπὸ αὐτὴν ποῦ λέμε;

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλλοντος Ρύακος

400. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοι-

αῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νὰποτελοῦν ὅρος τῆς

*Ἑλλάδος:

Οὐδείς, παχὺς, γέρον, λαμβάνω, μέρος, φῶς.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Τρελῆς Κορφατοπούλας

401. Φωνηεντόλιπον

λθρ—*—θνη;

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σκλαβωμένου Μικροσιάτου

402. Γρίφος

Λ Λ τίς

Λ Λ τίς τίς

Λ Λ Λ τίς

Λ Λ τίς τίς ::

Λ Λ τίς

πλάσε

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑλλήνος

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ κα-
λοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς
ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-

σεως τοῦ 1915, κόκκινα
με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον,
εἶναι ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντί-
τιμον, δραχμὰς 1,75.

*Ιωάννου Χ. Χέλην

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(*Ερμετρος μετάφρασις

τῆς Ὀμηρικῆς Βατραχομουμαχίας)

*Ὅλγα ἀντίτυπα ποῦ ἐμείναν πωλοῦνται
στὸ Γραφεῖόν μας 75 λεπτὰ ἑκαστον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—137]

Ροδοδάφνη, ἐν ἔχῃ ἀπορίας περὶ Σοσιαλι-
σμοῦ, ἀπευθύνθη πρὸς ἐμὲ. Διεύθυνσις μου:
Π. Κ. Poste—Restante, Ρέθυμνον.

*Ὁ Πρῶτος Σοσιαλιστής.

[1'—138]

Ὁ σύλλογος «Πρῶτη Τριανδρία» μετονο-
μάσθη:

*ΥΠΕΡΟΧΗ

Σπεύτατε νὰ ἐγγραφῇτε μέλη. Ζητήσατε Κατα-
στατικόν. Πρόεδρος: Γεώργιος Γιαννούσης.
Γραμματεὺς: Βύρων Λεβαντής. Διεύθυνσις:
Βύρων Λεβαντήν, Βενιζέλου 74, Πειραιᾶ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 22—28 'Ιουνίου

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Α. Κεφαλᾶς, Π. Σ. Χατζηαν-
δρέου, Α. Κολοτούρος, Εὐρήνη Μενιδιάτου, Ε.
Χάρμαν, Χ. Χριστιάνου, Οτ. Πέττε, Α. Φοιν-
τέμαν, Α. Χόφμαν, Ρ. Βαρτινιέρο, Ὁσ. Μπα-
ουμαν, Γ. Ὀλσεν, Α. Σλίττ, Οὐγ. Τάιτς, Α. Ι.
Γούλιας, Κούλα Θεοδορίδου, Κούλα Καργοπού-
λου, Ἐλδα Βίτχμαν, Δ. Π. Μακρή, Α. Κ. Πα-
παθεῶ, Ἀγγελικὴ Κλαυδιανῶ, Γ. Κατράνης,
Ἀπ. Λουλουδάκης, Ποιήτρια Σαπφῶ, Ἀλέξ.
Θ. Γιαννουλόπουλος, Π. Ι. Μήλιος, Ν. Ι. Σωφά-
κης, Γ. Ι. Βασιλάκης, Ι. Κ. Ἰωαννίδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Κατῆς, Ἀθ. Σ. Καυφάλης.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἀγνή Σπηλιοπούλου.

ΑΝΑΡΟΥ: Μόσχα Δ. Μπίστη, Χ. Δ. Ἀστράς.

ΕΡΜΙΟΝΗΣ: Χ. Δ. Χριστοφίδης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ζακυνθικὸ Ἀγοράγιο.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰαν. Λεβίδης.

ΚΑΡΑΪΤΗΣ: Ν. Σ. Τσιάνος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἑλλ. ν. Αεροπόρος, Δ. Κασφι-
νης, Φιλόπατρις, Ν. Ν. Γιαννουδάς, Π. Α. Γρέκ,

Δ. Γ. Δεσούλας, Λίττα Γ. Δεσούλας.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Δ. Α. Ζακυνθινός, Δ. Ἀρ-
σένης.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Π. Πετρεῖας, Χ. Π. Κοκ-
κέρης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μελαγχολία.

ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Κ. Παπαγαριού, Γ. Α. Δογάνης

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Αἰκ. Γ. Μπαζιλάτου, Α. Γ. Μα-
μουνάς, Στ. Κ. Γλυκῆς, Ἀντωνία Χ. Κορωνάου,

Γ. Α. Σιγανῆς, Δ. Σ. Μπούκος, Ι. Κ. Καραν-
δίνος, Ν. Γ. Τσίπης, Π. Γ. Παπαλιάρης, Ν.

Ζ. Ζωφραφίδης, Κ. Γερακίδης, Δ. Κριτωτάκης.

ΣΑΛΑΜΩΝΗΣ: Ν. Π. Δάβος.

ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Δ. Δαπόντες, Ἀλ. Ν. Βλάχος,

Π. Παναγιωτόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ι. Α. Τσιοβαρίδης.

ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἀθανασία Π. Ἀθανασοῦλη.

ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ: Ι. Ν. Μαρκόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Καλ. Δ. Μουστάκας.

ΧΙΟΥ: Γ. Μ. Ρουσάκης, Ὅλγα Μ. Ρουσάκη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

*Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς:
Ι. Κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποῦ περὶ
μὲνο τὴν διευθύνειν, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Δ.
ΑΣΤΡΑΣ ἐν Ἀνδρῶ καὶ ὍΛΓΑ Μ. ΡΟΥΣΣΑ-
ΚΗ ἐν Χίῳ οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς
μῆνας 1ην Αὐγούστου.

Δέχετε νὰ σπεύσατε δαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας ;.. Δέχετε
νὰ μὴν αἰσθανθῇτε οὔτε τὴν ζέσθην τῆς ὥρῃς, οὔτε τὴν μο-
ναχὴν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοσῶν ;
Προμπευδῇτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ," ΤΗΣ

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—
Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφοτικώ-
τερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμπευδῇτε!